ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Σχετικά με τον Ανδρέα Λοβέρδο και τους πανεπιστημιακούς που τον στηρίζουν



Γράφει ο Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου

Ένα πρώτο σχόλιο για την εν εξελίξει διαμάχη για την αρχηγία του «Κινήματος της Αλλαγής» θα μπορούσε να είναι ότι, το γεγονός πως ένας από τους υποψήφιους, ο Α. Λοβέρδος, είναι από τους κατ΄ εξοχήν εμπλεκόμενους στο (απολύτως υπαρκτό) σκάνδαλο Novartis (καθώς μάλιστα το ζήτημα γίνεται ακόμα πιο «ανοιχτό» μετά και από την πρόσφατη εισήγηση της Εισαγγελέως Πρωτοδικών πως ο Κ. Φρουζής δωροδοκούσε «πολιτικά και άλλα πρόσωπα» και πως ένας πρώην υπουργός έλαβε ποσό τουλάχιστον 200.000 ευρώ), δείχνει και την ποιότητα, την φύση του εν λόγω κόμματος, όταν, εκτός από τον ΓΑΠ (ή GAP, όπως επικράτησε) του Καστελόριζου (και του ΔΝΤ), αποδέχεται ως υποψήφιο αρχηγό του έναν εμπλεκόμενο σ΄ ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα της ιστορίας. (Όχι, φυσικά, ότι οι άλλοι υποψήφιοι είναι, πολιτικά, καλλίτεροι).

Στα όσα έχουν ήδη επισημανθεί στο πλούσιο βιογραφικό του, από την κατάπτυστη πολιτική της διαπόμπευσης των οροθετικών γυναικών (που οδήγησε στο θάνατο πολλές από αυτές, αλλά κανείς, ποτέ, δεν τιμωρήθηκε γι' αυτούς τους θανάτους), την επίσης κατάπτυστη εγκύκλιο για την απαλλαγή από το μάθημα των θρησκευτικών (που έπρεπε να δηλώσεις «δεν είμαι χριστιανός ορθόδοξος»), την πρότασή του για επαναφορά της θανατικής ποινής, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν αυτός που μετά χαράς και εκ πεποιθήσεως είχε αναλάβει, ήδη από την περίοδο του πρώτου μνημονίου, την περαιτέρω **κατεδάφιση του** (ούτως ή άλλως, ανέκαθεν υποχρηματοδοτημένου και υποστελεχωμένου) **συστήματος της δημόσιας υγείας και της ψυχικής υγείας, στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησής τους,** όπως, επίσης, και του ασφαλιστικού συστήματος (με βασικό σύμβουλο σε όλα αυτά τον συχνό, σήμερα, σχολιαστή για τα της πανδημίας Η. Μόσιαλο).

Με όλη αυτή τη νεοφιλελεύθερη πρεμούρα να συνοδεύεται από έναν βαθύτατο **ρατσισμό** που εκφράστηκε ενάντια στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, ως, υποτίθεται, της βασικής αιτίας για τη «μαύρη τρύπα» (το έλλειμμα των 400 εκ. ευρώ) που είχε βρεθεί, τότε,

στους προϋπολογισμούς των νοσοκομείων. Σχετική ερώτηση του είχε υποβάλει στη Βουλή ο ανέκαθεν συνοδοιπόρος του, τότε ακόμα βουλευτής του ΛΑΟΣ και τώρα υπουργός της ΝΔ, γνωστός για τις βαθύτατα ακροδεξιές και ρατσιστικές αντιλήψεις του Άδωνις Γεωργιάδης: «Υπάρχει ρατσισμός κατά των Ελλήνων» έλεγε ο Άδωνις.

> «Συμφέρει να πας στο νοσοκομείο και να πεις ότι είσαι Αφγανός και Πακιστανός, ενώ αν πεις ότι είσαι Έλληνας πρέπει να πληρώσεις».

Και σύντομα, στις 14/10/10, ο πάντα έτοιμος για την όποια *«κοινοτοπία του κακού»* Α. Λοβέρδος του απαντούσε:

> «Από τα 400 εκ. ευρώ, η πιθανολόγηση είναι ότι υπέρ διαφόρων φεύγουν 150 εκ. ευρώ το χρόνο και άνω. Προσέγγιση είναι, δεν έχω τιμές. Του χρόνου θα έχουμε. Τώρα δεν έχουμε. Ποιοι είναι αυτοί για τους οποίους δαπανά το Ελληνικό Δημόσιο 150 εκ. ευρώ; Είναι οι αλλοδαποί που δεν βρίσκονται νόμιμα στη χώρα και καταφεύγουν στο σύστημα υγείας δια των εφημεριών και νοσηλεύονται επί πολλές ημέρες. Τους δίδεται φαρμακευτική περίθαλψη χωρίς να πληρώνουν ευρώ. Από του χρόνου θα είμαστε σε θέση να γνωρίζομε ακριβώς τα κόστος αυτής της κατάστασης».

Ξέρουμε πολύ καλά τι συνέπειες είχαν αυτές οι προσεγγίσεις και αυτές οι πολιτικές για τους πρόσφυγες, αλλά και για τα πιο φτωχά στρώματα των ντόπιων.
Ήταν την περίοδο που ο ομογάλακτός του Χρυσοχοϊδης δήλωνε ότι «πρέπει να εξουδετερώσουμε την βόμβα, η οποία βρίσκεται στα θεμέλια της ελληνικής κοινωνίας, τη βόμβα του μεταναστευτικού, αντιμετωπίζοντας άμεσα το πρόβλημα», ανοίγοντας την Αμυγδαλέζα (για τους μετανάστες) και επιχειρώντας, αντί της όποιας ουσιαστικής/θεραπευτικής/αποκαταστασιακής προσέγγισης, τις επιχειρήσεις σκούπα κατά των τοξικοεξαρτημένων με απόπειρες για εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα αντίστοιχα της Αμυγδαλέζας.

Ο Λοβέρδος πάντα μέσα σε όλα αυτά. Στοχοποιώντας ακόμα και τους ψυχικά πάσχοντες μέσω της προώθησης ρύθμισης για την **παρακράτηση σημαντικού ποσοστού επί των συντάξεων** των εγκλείστων σε προνοιακές δομές και των φιλοξενουμένων σε στεγαστικές δομές (ξενώνες και οικοτροφεία, του δημοσίου και των ΜΚΟ). Αυτό το τελευταίο αφενός,

στα πλαίσια των μνημονιακών περικοπών δαπανών, αλλά, πρωτίστως, σε απάντηση σχετικού αιτήματος γνωστών ως σήμερα **στελεχών των ΜΚΟ ψυχικής υγείας,** που ήταν τότε οι πιο συχνοί επισκέπτες του Υπουργείου Υγείας, λέγοντας πως, επιτέλους, είχαν βρει στον Λοβέρδο τον άνθρωπο που τους καταλαβαίνει. (Μια ρύθμιση που έγινε δυνατόν να ακυρωθεί μετά από αγώνες ατόμων με ψυχιατρική εμπειρία, επαγγελματιών, οικογενειών και κινηματικών συλλογικοτήτων).

Και τέλος, δεν είναι καθόλου τυχαίο που, όταν ο Άδωνις, (περνώντας «από το ρόλο του τηλεμαϊντανού στο ρόλο του υπουργού») ανέλαβε, τότε, το Υπουργείο Υγείας, αν και είχαν προηγηθεί και άλλοι, ως υπουργοί, μεταξύ αυτού και του Λοβέρδου, τον πρώτο που φώναξε για να συμβουλευτεί, δεν ήταν άλλος από τον Λοβέρδο.

Όλα αυτά, φυσικά, όχι από το όποιο ενδιαφέρον για το ποιόν αρχηγό θα βγάλει ένα αστικό κόμμα όπως το ΚΙΝΑΛ, για το αν θα κλείνει προς μια μελλοντική συγκυβέρνηση με την ΝΔ, ή με τον Σύριζα. Αλλά, απλώς, για το βιογραφικό του επίδικου προσώπου. Για να θυμόμαστε και να ξέρουμε το ποιόν των επίλεκτων της κυρίαρχης εξουσίας.

Κι όσο για τους 100 πανεπιστημιακούς (99, ή 98, ή όσο) που στηρίζουν την υποψηφιότητα του Λοβέρδου, αυτή τους η στήριξη, απλώς και μόνο αυτό, πέρα από ό,τι άλλο, μιλάει για την *«αβάσταχτη ελαφρότητα»*, την κατάντια του ελληνικού πανεπιστήμιου.

24/11/21

Θ. Μεγαλοοικονόμου